

Aquests dies d'estiu en que sortim més de casa i gaudim de la natura és bo que recordem aquella afirmació del Gènesi que es va repetint cada dia de la setmana després que Déu crea una realitat nova: «I Déu veié que era bo de debò...» Nosaltres ho podem continuar afirmant avui tot contemplant la naturalesa, sense deixar que es perdi la nostra capacitat de meravellar-nos: és bo de debò!

L'encíclica del papa Francesc "Laudato si" és una invitació a dirigir la nostra mirada vers la creació que Déu ha posat a les nostres mans. Sí, una invitació a descobrir en el seu ordre i la seva bellesa la mà de Déu que ens transcendeix. I fer-la extensible als infants i joves: ensenyar-los a contemplar, acompanyar-los perquè aprenguin a gaudir de la bellesa, motivar-los a transcendir més enllà dels sentits... Sí, perquè tota la naturalesa ens parla de Déu, és una porta oberta a Ell, en la qual des dels creients més profunds, fins a aquells que estan en recerca o oberts a la seva presència, hi tenen accés.

Davant del caos i el desordre que massa vegades provoca el mal, la naturalesa ens parla de l'ordre establert per Déu, un ordre que ens porta a la vida i a la plenitud. No és en va que en el credo sempre professem que Déu és "creador del cel i de la terra". Aquest és el regal que Déu ha posat a les nostres mans, perquè el cuidem i sigui una ajuda en la nostra vida i en la nostra relació d'amor vers Ell. Estimar la natura és estimar Déu i els homes!

En un món que poc a poc va tenint més la cura del medi ambient, de la defensa dels ecosistemes, la sensibilització contra la mà destructora i caòtica de l'home; nosaltres, els cristians, tenim una oportunitat d'or de fer un pas més: abanderar l'estima per la naturalesa, tot ajudant a descobrir que no és fruit de l'atzar, de la casualitat, sinó que és el regal que Déu ens va confiar i va deixar a les nostres mans perquè en tinguéssim cura.

De la natura no en som l'amo i el senyor, només en som administradors i n'hem de ser responsables. Entendre la naturalesa com el regal que Déu ens confia, com el camí de bellesa que ens apropa cap a Ell, com la responsabilitat que ens ha de fer créixer en la nostra maduresa humana i que ens ha de fer redescobrir la fraternitat universal, esdevé un llenguatge que ja els adolescents i joves poden captar i entendre, perquè són sensibles a aquesta realitat.

Massa vegades diem que el llenguatge o les preocupacions de l'Església resten lluny de la gent; doncs bé: la naturalesa és tot el contrari, és una realitat sensible, una porta oberta al seu neguit més profund. I en aquest neguit hi trobem també l'interrogant i la resposta de Déu, un camí al primer anunci de Déu que tothom pot entendre i acollir.

Que tots plegats sapiguem acompanyar les persones amb qui ens relacionem a fer aquest camí que redescobreix en la creació la proposta d'amor de Déu per cadascú de nosaltres i per tota la humanitat!

Lloat sigueu Senyor, que ens heu regalat la creació per créixer i multiplicar-nos, per trobar-nos personalment amb vós, per deixar-nos seduir per la seva bellesa que es concreta en cada petit detall.